

Jakub 5,12-20

Modlitba

Modlitba

...

Úvod

Dobrý den, budu dnes pokračovat v sérii na Jakubův list a tento list dnes i dokončíme. Posledně jsme slyšeli od Honzy Peška kázání do 5. kapitoly 11. verše, bylo to hodně o vytrvalosti a trpělivosti, ale také o naději. Poslední 11 verš končil tím, že Bůh je soucitný a milostivý. Do určité míry to v podobném duchu pokračuje i dále. Uvidíme, že na konci listu je tam několik celkem praktických rad.

Nejdříve si to přečteme celé a pak se k tomu po částech vrátíme.

Jakub 5,12 Především nepřísahajte, moji bratři, ani při nebi ani při zemi, ani žádnou jinou přísahou. Vaše ,ano‘ at‘ je ,ano‘ a ,ne‘ at‘ je ,ne‘, abyste nepropadli soudu. 13 Vede se někomu z vás zle? At‘ se modlí! Je někdo dobré myslí? At‘ zpívá Bohu chvály! 14 Je někdo mezi vámi nemocen? At‘ zavolá starší sboru a ti at‘ se nad ním pomodlí a pomazou ho olejem v Pánově jménu. 15 A modlitba víry zachrání nemocného a Pán ho pozdvihne; a jestliže se dopustil hříchů, bude mu odpuštěno. 16 Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. Mnoho zmůže účinná modlitba spravedlivého. 17 Eliáš byl člověk stejně podrobený utrpení jako my; pomodlil se opravdově, aby nepršelo, a vskutku nezapršelo v zemi po tři roky a šest měsíců. 18 A znovu se pomodlil, a nebe dalo déšť a země vydala svou úrodu. 19 Moji bratři, zbloudí-li někdo mezi vámi od pravdy a někdo ho obrátí zpět, 20 at‘ ví, že kdo obrátí hříšníka od jeho bludné cesty, zachrání jeho duši od smrti a přikryje množství hříchů.

Vidíme, že ústředním tématem této kapitoly je modlitba.

Ano/ne

Začneme prvním veršem.

Jakub 5,12 Především nepřísahajte, moji bratři, ani při nebi ani při zemi, ani žádnou jinou přísahou. Vaše ,ano‘ at‘ je ,ano‘ a ,ne‘ at‘ je ,ne‘, abyste nepropadli soudu.

Může si říci – a proč ne, proč nemáme přísahat? Jeden z možných výkladů je ten, že v té době lidé prostě na něco přísahali, aby dodali svým slovům váhu. Zaříkávali se při různých bozích, že něco myslí vážně, a když se stali křesťany, tak v tom pokračovali, jen mysleli na křesťanského Boha. A i tohle je aktuální dnes, občas slyšíme, „jako že je Bůh nade mnou“ nebo pokud si někdo tím Bohem není jistý, tak třeba „jako že je nebe nade mnou“ a podobně. Přisáhá se třeba i na věci, které tak nějak cítíme, že nejsou úplně jen z nás, že je to něco od nějakého boha, třeba na své zdraví nebo dokonce na zdraví někoho ze své rodiny, aby dotyčný dodal svým slovům váhu.

Příklad přísahy vidíme u Petra, Ježíšova učedníka, když přesvědčoval ostatní, že Ježíše nezná. Když Ježíše zapíral, tak při tom přísahal.

Vidíme, že toto má i hlubší rozměr. V Matoušově evangeliu čteme od Ježíše výtku:

Matouš 23,16 ... Říkáte: ‚Kdo by učinil přísahu při svatyni, nic to neznamená; ale kdo by učinil přísahu při zlatu svatyně, je vázán.‘

Připadá vám nesmyslné, že by to někdo mohl myslet vážně? Už jsme se tu o tom bavili minule – šlo o literu zákona, ne o ducha zákona, oni zřejmě mysleli vážně to, že při něčem je přísaha neváže a při něčem jiném ano.

Vzpomeňte si, od koho jste naposledy slyšeli nějakou přísahu nebo touhu, aby někdo druhý něco odpřisáhl. Šlo o situace, kdy jsme potřebovali nějaké dodatečné ujištění. Šlo tedy o někoho, kde slova toho člověka za normálních okolností nelze brát jako vážná nebo pravdivá. Dokonce ten člověk, který přísahal, vlastně nevědomky říkal: „normálně se mi nedá věřit, ale teď se snažím ostatní přesvědčit, že mám pravdu“. Nevědomky říkal – ale i teď, když přísahám, tak mi vlastně nemůžete tak úplně věřit – pokud nemluvím pravdu jinak, tak ji nemusím říkat ani teď, ani když přísahám.

Jakubovi tu jde o to, aby naše slova byl míněná vážně vždy. Toto zaznívá nejen od Jakuba, ale v prakticky stejné formulaci i přímo od Ježíše:

Matouš 5,34 Já však vám pravím, abyste nepřisahali vůbec; ani při nebi, protože je to trůn Boží; 35 ani při zemi, protože je to podnož jeho nohou; ani při Jeruzalému, protože je to město velikého Krále. 36 Nepřisahej ani při své hlavě, protože ani jediný vlas nemůžeš učinit bílým nebo černým. 37 Ať je tedy vaše slovo ‚ano, ano‘ – ‚ne, ne‘; co je nad to, je ze Zlého.“

Co to znamená pro nás? Naše slova mají být spolehlivá. Ne vždy se nám to může podařit, občas v dobré víře něco slíbíme, a máme to dodržet, i když se nám to později nehodí, i když je to k naší škodě.

Chtěl bych ale upozornit i na extrém z opačné strany. Někdo by to mohl vzít tak, že raději nikdy nic neslíbí. Možná jste se setkali na jednoduchou otázku se zdánlivě duchovní odpovědí typu „rád bych, ale nevím, jestli bude Pán chtít...“ nebo „třeba mezitím přijde Pán Ježíš...“. Ono to není zdánlivě zas tak mimo, je to skoro jako z minulé kapitoly, kde bylo

Jakub 4,15 Místo toho byste měli říkat: „Bude-li Pán chtít, budeme naživu a uděláme to nebo ono.“

Bohužel se s tím lze setkat i jako s takovou nepřímou výmluvou. Představte si, kdyby i „jen“ při organizaci dnešní bohoslužby všichni, kdo tu mají něco na starosti a měli se k tomu do nějakého termínu zavázat, řekli „Nevím, jestli vůbec v tu neděli přijdu, ale bude-li Pán chtít, a budu naživu, tak pokud mi do toho Pán nic nepošle, tak snad přijdu, možná i před začátkem bohoslužby“. Může to znít jako takové hezké křesťanské, ale ve skutečnosti pak u takového člověka začneme být ostražití. Určitě by mohli pokračovat ti, kdo organizovali třeba sborovky nebo tábory, ale pojďme se posunout dále.

Správně je tedy být schopen říci ano nebo ne, tak aby na dané slovo byl spoleh. Někdy se to nepovede, třeba se mi stalo, že jsem slíbil účast na dvou akcích ve stejný termín, protože jsem si tu první zapsal špatně do kalendáře. Dokonce jsem na obě pozval další s tím, že tam budu. Když jsem zjistil svou chybu, nezbylo mi, abych vybral jednu z nich, a na druhou jsem se musel omluvit. Co se mě osobně stává docela často, je to, že něco slíbím v dobré víře a pak do toho vleze něco jiného. Někdo je v tom lepší, mě nezbyvá než se pak omlouvat a učit se tolik neslibovat.

Modlitba vždy

Dostáváme se teď k části o modlitbě. Koukneme se na to nejprve po částech.

Jakub 5,13 Vede se někomu z vás zle? Ať se modlí! Je někdo dobré mysli? Ať zpívá Bohu chvály!

Ten začátek je jasný, pokud je někomu zle, ať už má jakékoliv trápení, má se modlit. Druhá část také, pokud je někdo dobré mysli, což nutně neznamená, že se mu musí vést nějak extra dobře, má zpívat Bohu chvály. Dovedu si ale představit, že někdo jednu část z toho zanedbává. Někdo třeba když se mu vede zle, tak se modlí o sto šest a pokud se mu vede dobře, tak na Boha zapomíná. Má Boha jako někoho, kdo mu jen řeší problémy a mimo těžká období na něj nemyslí. Někdo jiný zase pokud se mu daří, i když tady čteme spíše je dobré mysli, tak je Bohu vděčný a chválí ho, ale pokud se dostane do problému, tak si myslí, že si to nějak musí vyřešit sám a Boha do toho tahat nechce. Ale tento verš v podstatě říká, že za všech okolností se máme obracet na Boha. Ať už modlitbou nebo

zpíváním chval, což je vlastně také modlitba. Dokonce v některých překladech je přímo ať zpívá Bohu žalmy – koneckonců kniha Žalmů v Bibli obsahuje původně zpívané modlitby. Je zřejmé, že v životě jsme v různých situacích a různých rozpoloženích, máme různou náladu, ale vždy bychom měli vše přinášet Bohu.

Pán pozdvihne

Jakub 5,14 Je někdo mezi vámi nemocen? Ať zavolá starší sboru a ti ať se nad ním pomodlí a pomazou ho olejem v Pánově jménu. 15 A modlitba víry zachrání nemocného a Pán ho pozdvihne; a jestliže se dopustil hříchů, bude mu odpuštěno.

Zde to pokračuje – někdy modlitba nás samotných nestačí. Spolu s dalšími se můžeme a máme modlit v různých situacích. Zde se mluví o konkrétní situaci, kdy je někdo nemocný. Nemocný lze být různými způsoby, ale zde je naprosto jasné doporučení – ať zavolá starší sboru. Pro některé věci prostě musíme do nějakého sboru patřit. Těžko se můžeme jako izolovaní křesťané sami pokřtít, sami se účastnit Večeře Páně, nebo v tomto případě zavolat starší sboru.

Takže na nemocném je zavolat starší sboru a na starších sboru je se nad ním pomodlit a pomazat ho olejem. Od starších se čeká, že budou mít víru na to se takto modlit. Olej ve Starém Zákoně ukazuje na Ducha Svatého, ale je také pravda, že olej byl léčebný prostředek, viděli jsme to i minulý týden na příběhu o Samaritánovi, který přepadeného muže pomazal olejem. Olej měl i další použití, třeba kosmetické. Je zajímavé, že i Ježíše Krista pomazala Marie, která si tak moc uvědomovala svůj hřích, že se neodvážila na více než na to pomazat mu nohy zezadu.

Ten další verš vypadá trochu neprakticky. Chtěli bychom možná slyšet, že po modlitbě se dotyčný uzdraví, ale tady čteme, že ho Pán pozdvihne. Není tu zaslíbení, že by taková modlitba musela nutně člověka uzdravit. Stát se to může a není to zas tak dávno, co jsme tu slyšeli svědectví o takovém uzdravení, hned a zázračným způsobem. Na druhou stranu, ne vždy taková modlitba uzdravení přinesla. Nakonec každého z nás někdy nějaká nemoc přemůže, i kdybychom vždy přišli za staršími pro modlitby a pomazání olejem.

Dokonce se tu dává do souvislosti hřích a nemoc. Příčinou všech nemocí obecně je hřích, to ano – před pádem Adama a Evy nemoci nebyly, smrt a nemoci přišly až s hříchem. Platí to takto obecně ohledně původu nemoci. Také platí, že příčinou některých konkrétních výskytů nemocí hřích je. Takový naprosto jasný příklad jsou drogy – tam člověk jasně ovlivňuje zdraví nejen své, ale v některých případech třeba i svých dětí ještě před jejich narozením. Ani nemusíme jít tak daleko, naše životospráva určitě ovlivňuje naši nemocnost. Ale obecně neplatí, že nemoc nebo další podobné věci jako třeba úraz přichází vždy kvůli hříchu. Setkal jsem se s tím, že někdo za každou nemocí hledal

nevyznaný hřích a dokonce tvrdil, že pokud se ten hřích najde a vyzná, bude dotyčný uzdravený. To zde ale nečteme. Ono to ani nedává smysl – pokud by někdo tvrdil, že každý může být vždy uzdravený, tak by vlastně byl lék na každou nemoc i na smrt prostřednictvím nemoci.

Takové chování vidíme dokonce i u učedníků, když potkávají muže, který byl od narození slepý:

Jan 9,2 Jeho učedníci se ho zeptali: „Rabbi, kdo zhřešil, že se narodil slepý? On sám, nebo jeho rodiče?“ 3 Ježíš odpověděl: „Nezhřešil ani on ani jeho rodiče,...

Není to samozřejmě tak, že by nikdy on ani jeho rodiče nezhřešil, ale Ježíš jasně říká, že nezhřešili nijak tak, že by ten hřích byl příčinou té slepoty. Někdy můžeme mít snahu hledat hřích i tam, kde nemocný nezhřešil – například když někdo chytí nějakou infekční nemoc od někoho v autobuse, teď jsme si četli příklad něčeho vrozeného a určitě bychom vymysleli plno dalších příkladů i ve svých osobních životech.

Ale ta možnost souvislosti tu je. Tu záchranu a odpuštění lze vztahovat na duši člověka. Často je základem pro uzdravení těla uzdravení duše. Tenhle verš se sice vztahuje na věřící ve sboru, který může zavolat své starší, ale obecně se dá říci, že pokud bychom se za někoho modlili, on by byl uzdravený, ale nepoznal by Boží lásku a odpuštění, tak z hlediska věčnosti jsme mu zas tak moc nepomohli. Zní to tvrdě, Bůh si samozřejmě uzdravení může použít k dosvědčení své moci, ale směřuji zde k tomu, že je dobré se opět obracet především na Boha.

Takový konkrétní případ je, když je někdo zdeptaný nemocí, další lidé se za něj modlí, a ten dotyčný sice není uzdravený, ale dostane Boží pokoj do své situace. Přečtu příklad, který jsem našel ve Slovu pro každý den:

Hostující kazatel řekl sboru, že pokud kdokoliv potřebuje modlitbu, může přijít dopředu, i když uvnitř přemýšlel o svých posledních špatných výsledcích. Třicet lidí zareagovalo a on se za něj modlil. Později v tom týdnu mu zatelefonovala jedna paní a řekla: „Minulou neděli jste se modlil za mého manžela. Měl rakovinu a zemřel.“ „Moje modlitby moc dobrého neudělaly,“ pomyslel si. Paní pokračovala: „Když jsme přicházeli do sboru, můj manžel byl naštvaný. Chtěl vidět svá vnoučata, jak vyrůstají, a každý den proklínal Boha. Být s ním bylo nesnesitelné. Ale poté, co jste se za něj modlil, vyšel ven jako jiný člověk. Jeho poslední dny byly ty nejlepší, jaké jsme kdy měli; povídali jsme si, smáli jsme se, zpívali jsme společně písně. Nebyl uzdraven, byl smířen.“

Tohle dobře ilustruje, co to znamená „Pán ho pozdvihne“. A opět něco podobného vidíme i u nás teď v historii pár týdnů – nechci tu veřejně říkat detaily, ale kdo se společně modlí

na náměty ve sdílené modlitební aplikaci, ví o případu, kde někdo byl ve stavu „radost je pryč“ a dostal se před operací do stavu, který by se dal nazvat jako pozdvižení Pánem.

Vyznávejte hříchy

Dostáváme se k dalším veršům, kde se opět dostáváme k hříchům.

Jakub 5,16 Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. ...

Začátek „Vyznávejte hříchy jeden druhému“ je verš, který hrál obrovskou roli v mém obrácení. Do tohoto sboru jsme začali chodit ze zvědavosti, prostě jsme si našli sbor Církve bratrské, protože jiný sbor CB pořádal English Camp, na kterém jsme předtím v létě byli. Chodili jsme se sem občas podívat a postupně se mne dotýkala kázání, která nějakým způsobem ukazovala na Boží lásku. Chtěl jsem takového Boha poznat více. Mimo kázání jsem hodně poslouchal a četl věci na internetu a postupně mi začínaly některé věci v mém životě vadit, a to tak, že hodně. Čím blíže jsem byl Bohu, tím více jsem vnímal jeho svatost a pořád jsem z různých zdrojů slyšel „Vyznávejte hříchy jeden druhému“. Protože jsme sem nechodili zas tak dlouho, nikoho jsem tu tak dobře neznal, a tak mě to tížilo, že jsem vyznal některé své hříchy své manželce. Já jsem předtím moc nechápal, proč pořád křesťané mluví o Ježíši, i když jsem věřil v Boha, který mě slyší. Po tomto vyznání jsem najednou pochopil, že Ježíš zemřel i za mne. Pochopil jsem, že ke svatému Bohu se svými hříchy nemůžu přijít, i když mne svou láskou, kterou jsem viděl zrcadlenou na vás tady ve sboru, tak přitahoval. Protože je Bůh svatý, tedy oddělený od hříchu, nikdo k němu nemůže přijít bez toho, aby byl od hříchu čistý. My ale nemůžeme nijak naše hříchy vůči němu splatit, to za nás udělal Pán Ježíš Kristus tak, že zemřel jako bezhříšný Boží Syn na kříži, po třech dnech vstal z mrtvých a nabízí záchranu každému, kdo uvěří tomu, že to udělal i pro něj. Je zajímavé, že já jsem toto do větší hloubky pochopil až poté, kdy jsem provedl to vyznání někomu dalšímu – prostě jsem jen bez dalšího chápání udělal to, co se zde píše, a až poté mi došlo, že Ježíš je Bůh, že sám sebe od hříchů neočistím, ale že Ježíš mě má tak rád, že nesl na kříž trest, který jsem si zasloužil já.

Opět se tu dostáváme k potřebě společenství. Potřebujeme jeden druhého, abychom si mohli hříchy vyznávat a také, abychom se za sebe mohli modlit třeba i za uzdravení. Není to tak, že bychom museli každý hřích někomu vyznávat, to bychom toho asi moc jiného nestihli, ale jsou hříchy, kde vidíme, že prostě potřebujeme vyznání někomu dalšímu. Může to být třeba i z toho důvodu, že jsme zhřešili proti němu. Vždy jsme ovšem zhřešili proti Bohu. A pokud se někdo modlí a už dlouho nebylo součástí té modlitby vyznávání hříchů alespoň Bohu, není to tím, že by už byl tak dokonalý. Spíše je to tím, že ztratil citlivost na Ducha Svatého a pokud neví, co s tím, třeba může mimo jiné poprosit své

bratry a sestry o modlitby za duchovní uzdravení. Pamatuji se, jak Daniel někdy před modlitbami nechal prostor pro ztišení každého pro osobní vyznání svých hříchů Bohu a až poté pokračovaly modlitby za něco společného.

Modlitba spravedlivého

Pokračujme ale dále v Jakubovi

Jakub 5, 16 ... Mnoho zmůže účinná modlitba spravedlivého. 17 Eliáš byl člověk stejně podrobený utrpení jako my; pomodlil se opravdově, aby nepršelo, a vskutku nezapršelo v zemi po tři roky a šest měsíců. 18 A znovu se pomodlil, a nebe dalo déšť a země vydala svou úrodu.

Kdo je to ten spravedlivý? Když se mluví o modlitbě, můžeme mít pocity typu „já se zas tak moc nemodlím, na mé modlitby Bůh zas tak moc nereaguje“ a teď tady ještě máme jako příklad Eliáše. Když to čteme, tak si můžeme říkat, hmm, tak teď už to můžu rovnou zabalit, na toho nemám.

Eliáš žil v době, která byla pro Izraelce velmi zlá. Králem nad Izraelem byl Achab, páchal hodně špatných věcí a navíc měl manželku Jezábel, která uctívala pohanského boha Baala. Eliáš řekl Achabovi, že

1 Královská 17,1 Jakože živ je Hospodin, Bůh Izraele, jemuž sloužím, v těchto letech nebude rosa ani déšť, jenom podle mého slova.

Pak opět slyšel od Boha, že Bůh chce dát zemi déšť. Následuje scéna, kdy Eliáš vyzve Achaba, aby Baalovi proroci, čili proroci nepravého boha, položili na hranici oběť, a volali ke svému bohu, ať si oběť vezme, ať zapálí oheň. Nic se ale přes veškerou snahu Baalových proroků nestalo. Poté Eliáš opravil Hospodinův oltář, udělal na něm hranici, nechal vše polít vodou. Poté se pomodlil, aby mu Hospodin, pravý Bůh, odpověděl, aby izraelský lid poznal, že jen on obrací jejich srdce zpět k němu. Oheň vzplál, vše shořelo a pak se Eliáš modlí za déšť. Není to tak, že se jen tak pomodlil, přestože od Boha věděl, že Bůh chce dát déšť, modlí se sedmkrát na zemi s hlavou mezi kolena a pak déšť doopravdy přišel. Pak si vzpomeneme, že po nějaké době navíc pro Eliáše přijel z nebe ohnivý vůz.

Když to slyšíme, tak si můžeme říci, že takováto modlitba je něco, na co nemáme. Jenže ten příběh pokračuje. Jezábel se to samozřejmě nelíbilo, tak Eliáše pronásleduje. Ten utíká, modlí se k Bohu, ať si vezme jeho život. Kdyby o to doopravdy stál, mohl to také nechat na Jezábel, ale prostě najednou je v takové depresi, stěžuje si, a to opakovaně. Našly by se další věci, kde se projevuje jako obyčejný člověk. Některé překlady říkají ve verši 17 „Elijáš byl člověk jako my“ nebo „Elijáš byl člověk nám podobný“.

Jde o to, že i když čteme ty úžasné vyslyšené modlitby, nemáme za nimi vidět člověka Eliáše, ale Boha. Koneckonců i čteme, že Eliáš jednal na základě toho, jak k němu Bůh promlouval. Modlíme se k Bohu, včetně modliteb za uzdravení, včetně modliteb za odpuštění hříchů, ale je to Bůh, kdo v těchto případech jedná, nejsme to my. Čteme tu o modlitbě spravedlivého – my jsme spravedliví jen díky oběti Pána Ježíše Krista.

Ještě se k té modlitbě vrátím, ale zmíním, že na to vlastně navazují i poslední slova Jakubova listu:

Jakub 5,19 Moji bratři, zbloudí-li někdo mezi vámi od pravdy a někdo ho obrátí zpět, 20 ať ví, že kdo obrátí hříšníka od jeho bludné cesty, zachrání jeho duši od smrti a přikryje množství hříchů.

Říkali jsme si o tom, jak modlitba za nemocného může vést k odpuštění hříchů a k pozvednutí od Pána. Zde je to vlastně ve stejném kontextu, my máme žít posvěcený život, tedy hříchu se ve svých životech vzdalovat. Tento text mluví k věřícím a o věřících, mluví o jakési obnově věřících. Určitě se máme obracet na druhého v situaci, kdy ten druhý se nějakým způsobem vzdaluje od Boha. Pokud to někdo udělá tak, že ho obrátí zpět, přikryje tím určitě množství dalších hříchů.

Shrnutí

Já to tu vnímám v kontextu modlitby. Když se na to podíváme znovu jako na celek, tak vidíme následující:

*Jakub 5,12 Především nepřísahajte... Vaše ,ano' ať je ,ano' a ,ne' ať je ,ne', 13 Vede se někomu z vás zle? Ať se modlí! Je někdo dobré mysli? Ať zpívá Bohu chvály! 14 Je někdo mezi vámi nemocen? Ať zavolá starší sboru a ti ať se nad ním pomodlí a pomažou ho olejem v Pánově jménu. 15 A modlitba víry zachrání nemocného a Pán ho pozdvihne; a jestliže se dopustil hříchů, bude mu odpuštěno. 16 Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. **Mnoho zmůže účinná modlitba spravedlivého.** 17 Eliáš byl člověk stejně podrobený utrpení jako my ... 19 Moji bratři, zbloudí-li někdo mezi vámi od pravdy a někdo ho obrátí zpět, 20 ať ví, že kdo obrátí hříšníka od jeho bludné cesty, zachrání jeho duši od smrti a přikryje množství hříchů.*

Vidíme zde dohromady několik praktických rad ohledně modlitby a to zejména společných modliteb. Obecně vidíme, že modlitba je hodně spojená s vyznáváním hříchů, s odvrácením od hříchů.

Na začátku je uvedený jeden hřích jako docela podstatný, a to když zabalujeme věci do přísahy nebo jiným způsobem neříkáme ano jako ano a ne jako ne. Může to být navázáno

k textu před tím, kde se mluví o trpělivosti včetně výzvy nenaříkání jeden na druhého. Určitě to ale patří i k modlitbě.

Ústředním tématem zbytku toho úseku je modlitba. Říkali jsme si, že v různých životních situacích je vždy správný postoj obrátit se na Boha, ať už s úpěnlivou modlitbou o záchranu nebo se zpíváním chval. Vidíme, že modlitba je i něco společného. Když je někdo nemocný, ať už fyzicky nebo duchovně, má zavolat starší sboru, tedy někoho, komu může důvěřovat, kdo se s ním bude modlit. Komu třeba bude důvěřovat natolik, že bude mít svobodu před ním vyznat i své hříchy, i když pro jistotu zopakují, že ne každá nemoc je spojená s hříchem, který by bylo potřeba vyznat. Není zde nic o tom, že bude uzdravený, ale je zde řečeno, že ho Pán pozdvihne.

Ale vyznávání hříchů zde pokračuje. Samozřejmě nakonec je to jen Bůh, kdo může hříchy odpustit. Za naše provinění zaplatil na kříži Ježíš Kristus a to je ta jediná cesta, jak dojít odpuštění. Přesto jsme zde vyzýváni k tomu vyznávat své hříchy nejen Bohu, ale i dalším. Nejedná se o povinnou zpověď, bez které není odpuštění. Jedna situace, kdy je to užitečné, je ta, když zhřešíme proti někomu jinému – pak bychom měli poprosit o odpuštění i jeho. Další situace je když se jedná o hřích, na který nestačíme, a pokoříme se k tomu poprosit o pomoc někoho dalšího. Nemusí se jednat jen o pomoc modlitební, někdy se v boji se hříchem dají udělat i praktické kroky. Snad moc neodbočím, když se vrátím ke druhé kapitole Jakubova listu, kde říkalo, že víra bez skutků je mrtvá. Modlitba je něco, kde se obracíme na Boha a někdy doopravdy není třeba více než modlitba. Někdy ale může podobně platit, že modlitba bez skutků je mrtvá – může ukazovat na to, že modlitbu vlastně zas tak vážně nemyslíme. Na jednom semináři jsem slyšel, že Bohem těžko pohne modlitba, která nepohnula s námi. Já ze svého života vím, že občas stačí jen přání jen tak pronést a jsem jen koukal. Ale je pravdivé to, že Bůh se při modlitbě dívá na naše srdce. Pokud my sami nejsme doopravdy pohnutí tématem své modlitby, jak to pak můžeme chtít po Bohu?

Ústřední verš je

Jakub 5,16 ... Mnoho zmůže účinná modlitba spravedlivého.

Opět, není zde, že každá přání v modlitbě bude vyplněné, dokonce ani přání v každé účinné modlitbě spravedlivého. V některých překladech je místo účinná slovo vroucí, tedy snad je možno říci, že se jedná o modlitbu od srdce. Je zde, že taková modlitba zmůže mnoho. Na příkladu Eliáše, ale třeba i na příkladu modlitby starších, vidíme, že nejde tolik o toho, kdo se modlí – jde o toho, kdo modlitbu slyší. My máme to neuvěřitelné privilegium k Bohu mluvit – jsme spravedliví díky oběti Pána Ježíše Krista, a když si představíme, že máme možnost mluvit se stvořitelem vesmíru, je to samo o sobě něco,

kde můžeme být neskutečně vděční. Tak ať tuto možnost využíváme a ať jsou naše modlitby účinné modlitby spravedlivých.

Modlitba

...